

Ասցին ու անդին,
Համբարունե՛րը՝
Որ մութին մէջ կը տեսնեն,
Իրենց գլուխները ջուրէն դուրս հանելով
ձիւրեր կ'արձակեն,
Երգեր, օրհնութիւն ու անորոշ խօսքեր:
Նաւակները դէպ ի ձայները կ'ուզողին,
Ու միշտ կը դառնան,
Ետ ու առաջ, առաջ ու ետ,
Ու նորէն առաջ,
Յարաշարժ, աննպատակ, կոյր ու լուռ,
Ստորերկրեայ ծովին սեւ ջուրերուն վրայէն,
ԽՈՍՐՈՎ

ՏՈՒՆՍ

Իմ տուն շերան մը ստորոտն է ու զահաւանդի
մը վրայ, երկուքն ալ ծածկուած հաւաւարապէս
միմե անտառներով:

Տո՛ւն է թէ վրան, ա՛յնչափ անցաւ ծեսաւանդ
փոխուեցաւ ալիքս աղբէ. բարձրանալու տեւ-
յով, տեւն անցաւ ինչ մը աւելի վար գայ ին-
գիւնս, խորխորտսին ձաւքուն վրայ:

Նաւապետի մը պէս՝ վստիկ մեջ իր նաւուն
կաւրջակին վրայ, տուեալ մեջ ետեւ ու առաջ կը
վազեմ միշտ փոխի ի փոխ քննելու երկու ճոր-
գոնները:

Երկուքն ալ, հաւաւարապէս միմե անտառներ,
փրս կը խուժեն ու շուարած կը մեւալ անոնց
մեջեղ. անոնց մեջ ճգնուիլ ինչորոշ կարծելով,
Բայց լիկեղծ կը ճանկնաւ ալ՝ անհաղոր
որ տուեալ ետեւ կը տարածուի. գիտեմ անոր քանձ-
րանձ մըտքիւններն ու հազուադէպ քացա-
սանները, անոր շատ բուռնոր տուեալներ ու սա-
կաւարփի անուշաքայր ծաղիկները,

Կը դուրս մտածելով ամսամօր արահետներուն
անոր որ աղբիս, գիւպախի, կը գունալիժի,
կ'իլեկ շանդիլով անկերջ. անշատ անդունդի:

Տո՛ւն է թէ վրան. կը հարցնեմ ինչգիւնիս, ու
կը տեւալս ունիւնով մը գայն օդը բոցնէլ հի-
մեն, չիջնելու համար աւելի վար, քաղաքի մեջ,
ՎԱՆԱՆ ՏԻՐԱՆԱՆԱՆ

ԲԱՐԻՉԱՆ ՆՈԹԵՐ

ԲԱՐԵԿԵՆԴԱՆԻ ԻՐԻԿՈՆԵ

— 0 0 —

10 փետրուար, 1909

Մեծ քաղաքին ո՞ր վտանգաւոր գօտիներէն է
որ կը սկսին խնեթեցած խուժանին կոնակաւու-
րումները այս բարեկենդանի կատաղութեան
երեք վիերջացող օրերուն մէջէն:

Ու իրարու ետեւէ, իրարու վրայ անդա-
ղար կը թաւալին արհաւիրքով լիցուն դե-
մակաւորներու ամենի ու կարմիր կարաւան-
ները:

Դէպ ի ո՞ր անձանոթ քաջ սյուրմ կը քայլին:

Ու բուռնաները քովքով կը զանգուածին,
կը խորունկանան. կը լայնան ու կը դիզուին
բոլոր երեւակայելի գորհներէն եկող, այս
ցուլի ու բորենիի, շնաբայի ու յովաղի ծրա-
տումներով տարօրինակէս մշտական ջայի դար:
ձած՝ ալքօրէն ու տօնէն գինով ու մէկզմէկէ
հալածուող բաղմունքներէն:

Ու թափօրները, անհունօրէն, վայրագօրէն,
իրարու ակնմէջ, իրարու նայուածքներու մէջ,
իրենց վիզերը գալարելէն, կ'ոտնան ձեռու ընուն
կարմիր կապիկներով զոյն մէջ իրական ու
անկարելի կոտորածներ ողկոյնելով...

Իրենց իրանին բոլոր շարժումները՝ կամաւոր
ու սպանալից՝ աւերելու ու ջարդելու արու-
եստն ու մենագարութիւնը ունեցողներու տա-
րապալման համեմատութիւնները կ'առնեն...
Հազարաւոր թափօրներ կ'անցնին, ամեն ծա-
ռուղիներէն, պողոտաներէն ու փողոցներէն՝ հը-
րապարակներուն, քառուղիներուն բերանները
թափուելու համար, որպէսզի ա՛լ նորէն ինչ-
թութեան գաւաթ ձեռաւորին վերսկսին ինչ
գիւրջային ու դիւակաւ ու փոթորկոտ պարը
որոտումի՝ հնչումներով, իրարմէ՝ չճանչցուելու
վ՛րէն՝ չեն խօսիր, միայն արհաւոր ու մահացու
թրթիւնք կը քալեն գիտակցօրէն երկարող
պաթմուններով: Մէկմէկու ուսի վրայ կ'եւ-
լեն, Բարեկի կարմիր պարզգոտով բոլոր ճըշ-
մարիտ արձանները ու բոլոր դանակաւոր տա-
ղաքները, ամէն տեսակէ տարազներով. ու փո-
րի եւ ուսերու պար մըն է որ կը սկսին հետ-